

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 566/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Hustáka**, súdneho exekútora, exekútorský úrad, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 2882/1999 a jeho uzneseniu zo 17. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 2882/1999 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením zo 17. marca 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznať mu náhradu trov konania

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že POLNOBANKA a. s., Vajnorská 21, Bratislava, IČO 00 681 709 (ďalej len „oprávnený“), podala 27. septembra 1999 návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie peňažnej pohľadávky v sume 6 560 400,89 Sk proti povinnému Poľnohospodárskemu družstvu „MIER“ so sídlom v Rokycanoch (ďalej len „povinný“). Okresný súd vydal 5. októbra 1999 sťažovateľovi poverenie na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ vydal 7. októbra 1999 upovedomenie o začatí exekúcie, 7. júna 2000 vydal príkaz na vykonanie

exekúcie predajom hnutelných vecí. Sťažovateľ uskutočnil 19. júla 2000 dražbu hnutelných vecí, ktorá bola úspešná.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vyhlásil uznesením č. k. 3 K 17/01 zo 6. februára 2001 konkurz na majetok povinného.

4. Sťažovateľ 22. júla 2013 navrhol napadnuté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že 29. februára 2012 bol povinný vymazaný z obchodného registra. Sťažovateľ tiež navrhol, aby súd zaviazal oprávneného podľa § 203 Exekučného poriadku, resp. podľa § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a podľa § 196 a § 199 Exekučného poriadku nahradiť trovy exekúcie. Sťažovateľ tento návrh odôvodnil tým, že k exekúcii došlo na návrh oprávneného, pričom sťažovateľ sa pričínil o naplnenie účelu exekúcie, keďže povinný začal plniť svoju povinnosť až po začatí exekúcie a tiež úspešne vykonal dražbu hnutelných vecí. Sťažovateľ navrhol, aby súd zaviazal oprávneného náhradou trov exekúcie (odmeny a hotových výdavkov), keďže novelizáciou Exekučného poriadku bola zakotvená povinnosť oprávneného znášať nevyhnutné trovy exekúcie v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok povinného.

5. Okresný súd napadnutým uznesením zo 17. marca 2021 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal.

6. Okresný súd poukázal na to, že napadnuté exekučné konanie začalo pred účinnosťou „*zákona č. 348/2011 Z. z., ktorý upravil rozhodovanie o trovách exekúcie po vyhlásení konkurzu tak, že nevyhnutné trovy exekúcie znáša povinný, pričom tento zákon k tejto otázke neupravil prechodné ustanovenia.*“. Okresný súd dospel k záveru, že je potrebné použiť právnu úpravu účinnú do 31. decembra 2011, keďže pri rozhodovaní o trovách exekúcie „*ide o rozhodovanie síce procesného práva, ktoré má však materiálnu povahu.*“. Práve charakter tohto práva pri absencii prechodných ustanovení znemožňuje aplikáciu pravidla, že nové procesné predpisy sa aplikujú aj na konania, ktoré začali pred ich účinnosťou. Podľa okresného súdu uplatnenie tohto princípu znemožňuje princíp zákazu retroaktivity (jeden z princípov materiálneho právneho štátu), ktorého podstata spočíva v tom, „*že nová práva úprava nesmie zhoršiť materiálne postavenie subjektu práva, v tomto prípade účastníka konania, oprávneného... oprávnený vstupuje do konania s dôverou v právo s tým uvedomením, že len pri právom predvídateľných okolnostiach, jasných mu už pri začatí konania, bude materiálne znášať neúspešnosť konania (exekúcie) a že tieto nebudú menené, resp. keď budú menené, nebudú sa vzťahovať na neho.*“. Nová právna úprava nemôže rozšíriť prípady, keď znáša trovy exekúcie, a zhoršiť jeho pozíciu. Aj súdny exekútor mal vstupovať do konania s týmto vedomím, preto aj jeho právna pozícia má zostať nezmenená. Okresný súd zdôraznil, že aj ústavný súd v uznesení č. k. III. ÚS 568/2016 z 13. septembra 2016 dospel k podobným právnym záverom. Na tomto základe okresný súd rozhodoval podľa Exekučného poriadku účinného do 31. januára 2002.

7. Okresný súd postupom podľa § 203 Exekučného poriadku rozhodoval o náhrade trov exekúcie. Okresný súd zdôraznil, že v zásade platí pravidlo, že trovy exekúcie znáša povinný. Vyhlásením konkurzu na majetok povinného si ale súdny exekútor túto pohľadávku voči povinnému nemôže uspokojiť v exekučnom konaní podľa § 200 ods. 3 Exekučného poriadku. Pohľadávka exekútora sa

tak stala konkurznou pohľadávkou (pohľadávkou proti podstate), ktorú si súdny exekútor mal prihlásiť do konkurzu [§ 14 ods. 1 písm. e) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov], a nie požadovať jej uspokojenie od oprávneného.

8. Okresný súd následne skúmal, či sú dané zákonom ustanovené podmienky na výnimočné zaviazanie oprávneného na náhradu trov exekúcie. Oprávnený by mohol byť zaviazaný znášať trovy exekúcie, ak by mohol predvídať dôvod jej zastavenia (§ 203 Exekučného poriadku). Podľa okresného súdu tento dôvod nebol naplnený, keďže návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 27. septembra 1999, pričom konkurz na majetok povinného bol vyhlásený 6. februára 2001. Náhrada trov exekúcie oprávneným by neprichádzala do úvahy ani podľa právnej úpravy účinnej po 31. januári 2002, keďže oprávnený nenesie žiadnu zodpovednosť za to, že sa povinný počas exekúcie dostal do konkurzu. Oprávnený takto zastavenie exekúcie nezavinil, preto by mu nebolo možné uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Neboli splnené ani podmienky podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže v uvedenom prípade okresný súd nerozhodoval o zastavení exekúcie z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie.

9. V rámci svojej argumentácie okresný súd doplnkovo poukázal na právne postavenie súdneho exekútora (podnikateľská činnosť, výkon slobodného povolania, monopolné postavenie a pod.), ktoré odôvodňuje stav, že nie v každom jednotlivom prípade všetky nároky súdneho exekútora budú uspokojené. Odkázal aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v prvom rade namieta porušenie základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Poukazuje na to, že okresný súd exekúciu zastavil napadnutým uznesením zo 17. marca 2021, pričom povinný bol vymazaný z obchodného registra v roku 2012, zanikol bez právneho nástupcu a exekúciu navrhol zastaviť podaním z 22. júla 2013. V priebehu rokov 2013 až 2021 sťažovateľ opakovane urgoval okresný súd, aby v tejto veci rozhodol. Napriek zániku povinného bez právneho nástupcu okresný súd ďalších osem rokov nerozhodol vo veci, hoci neexistoval povinný. Takýmto postupom udržiaval aj sťažovateľa v právnej neistote ako účastníka vo vzťahu k trovám exekučného konania, ktoré v tomto prípade neboli zanedbateľné. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo výlučne nekonaním okresného súdu. V uvedenom období sa opakovane menil Exekučný poriadok, čo napokon viedlo ku komplikáciám pri rozhodovaní o trovách exekúcie, okresný súd sám uviedol, že sa musel vysporiadať s otázkou aplikovateľnej právnej úpravy, a to aj z dôvodu absencie prechodných ustanovení novely Exekučného poriadku účinnej od 1. januára 2012.

11. Podľa sťažovateľa sa okresný súd s otázkou trov exekúcie vysporiadal „*neštandardne a nesprávne... vybočil z medzi ústavnosti.*“. Nemožno akceptovať právny názor okresného súdu, že vo veci bolo potrebné aplikovať Exekučný poriadok účinný do 1. februára 2002. Exekučný poriadok v znení účinnom od 1. januára 2012 upravuje procesnú situáciu, keď sa exekúcia zastaví z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok povinného, tak, že nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený. Novelizácia účinná od 1. januára 2012 pritom nemala prechodné ustanovenia,

„je všeobecne akceptovaným interpretačným záverom, že v takomto prípade sa nová právna úprava uplatní aj spätne.“

12. Aj podľa Exekučného poriadku účinného do 1. februára 2002 právna úprava zakotvovala možnosť, aby trovy exekúcie znášal oprávnený (§ 203 Exekučného poriadku účinného do 1. februára 2002). Aplikácia § 203 ods. 3 Exekučného poriadku účinného od 1. januára 2012 nemohla byť v rozpore s legitímnymi očakávaniami oprávneného. V kontexte odôvodnenia napadnutého uznesenia (odsek 31) sťažovateľ uvádza, že § 203 Exekučného poriadku účinného do 1. februára 2002 nemožno považovať za jasný a predvídateľný, keďže dáva priestor rozsiahlej voľnej úvahe exekučného súdu.

13. Sťažovateľ poukazuje na právne postavenie súdneho exekútora, ktorý je súčasťou práva na súdnu ochranu. Exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na nútený výkon exekučných titulov. Súdny exekútor vykonáva svoju činnosť ako slobodné povolanie, avšak nie je bežným podnikateľským subjektom, keďže je povinný prijať každý návrh bez ohľadu na budúci výsledok, *„nemôže odmietnuť prípad, nevie sa rozhodnúť, že ten ktorý prípad mu neprinesie zisk a preto ho nevezme. Štát ho takýmto spôsobom núti aj do konania, ktoré nie je výnosné.“*

14. Podľa sťažovateľa neobstojí odkaz na rozsudok ESLP vo veci Van der Mussel proti Belgicku z roku 1983. V uvedenom prípade išlo o advokátskeho koncipienta, ktorého „učňovskou povinnosťou“ v Belgicku bolo prijať obhajobu nemajetných pridelenú *ex offico*. Bezplatnosť tejto agendy mala v Belgicku dlhú tradíciu a bola známa už pri zápise do zoznamu koncipientov. Pri nevybavovaní tejto agendy riskoval predĺženie koncipientskej praxe z troch na päť rokov alebo aj vyškrtnutie zo zoznamu. Išlo o dočasný stav ohraničený, čo sa týka času aj množstva, a predstavovalo to krok k budúcemu lepšiemu postaveniu. Prípady súdneho exekútora v našich podmienkach je odlišný, môže mu napadnúť neobmedzené množstvo prípadov, v ktorých by mu nebol priznaný nárok na náhradu trov exekúcie, čo by bolo v konečnom dôsledku pre neho likvidačné.

15. Súdny exekútor má vždy nárok na náhradu trov exekúcie, keďže v rámci exekučného konania koná svoju zákonom ustanovenú povinnosť. Oprávnený musí počítať aj s možnosťou, že exekúcia nebude úspešná a bude zastavená napr. pre nemajetnosť povinného alebo jeho zánik. Napadnuté uznesenie je nelogické, keďže ak by exekútor viedol viacero takýchto exekúcií, pracoval by v každom jednom prípade zadarmo, pričom inú zárobkovú činnosť zo zákona vykonávať nemôže. Výkon exekučnej činnosti na základe návrhu ako štátom splnomocnená osoba by odmietnuť nemohol (§ 2 ods. 1, § 3, § 4 a § 196 Exekučného poriadku). Náhradou za obmedzenie inej zárobkovej činnosti sú ustanovenia o odmene, náhrade hotových výdavkov a náhrade za stratu času. Sťažovateľ poukazuje na uznesenie krajského súdu č. k. 1 CoE 67/2007 z 31. januára 2008 v obdobnej veci, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 31/04 a stanovisko Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 23/06.

16. Tým, že vo veci rozhodoval priamo sudca okresného súdu, bola porušená zásada dvojinštančnosti, keď sťažovateľovi bola odňatá možnosť podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka je podľa § 239 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov prípustná sťažnosť. Výšku trov konania vyčísluje vyšší súdny úradník. Konanie vyššieho súdneho úradníka v exekučnom konaní je zvýraznené tým, že nie proti všetkým rozhodnutiam v exekučnom konaní zákon pripúšťa odvolanie (tak, ako v tomto

prípade), pričom proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktoré sa doručuje, je vždy prípustná sťažnosť. Porušenie zásady dvojinstančnosti konania predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu. Ústavný súd v uznesení sp. zn. III. ÚS 152/2017 uviedol, že dvojinstančnosť konania je podľa judikatúry ústavného súdu ústavnoproceným princípom, ktorému musí byť podriadená aj organizačná sústava súdov so zákonom ustanovenou pôsobnosťou jednotlivých stupňov súdov (II. ÚS 195/06).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol po ôsmich rokoch od podania návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie. O trovách exekúcie rozhodol mimo ústavných rámcov, keď sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov exekúcie.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

18. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

20. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia, je zrejmé, že okresný súd formuloval svoje právne závery v troch postupných krokoch – v prvom skúmal otázku aplikovateľného práva, pričom podrobne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo vychádzal z právnej úpravy účinnej v čase začatia napadnutého exekučného konania, a nie z právnej úpravy neskoršej. Túto argumentáciu podporil aj odkazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (III. ÚS 568/2016). Následne v druhom kroku poukázal na pravidlo, že trovy exekúcie znáša zásadne povinný. V prípade, ak počas exekučného konania je vyhlásený konkurz na majetok povinného, súdny exekútor nemôže svoju pohľadávku voči povinnému uspokojiť v exekučnom konaní, keďže sa stáva pohľadávkou konkurznou, ktorú je povinný prihlásiť do konkurzu. Obdobne uvedená situácia nemôže automaticky viesť k záveru, že trovy exekúcie znáša oprávnený. V treťom kroku napokon okresný súd skúmal, či je daný niektorý

zo zákonných dôvodov, keď možno náhradou trov exekúcie zaviazať oprávneného. Okresný súd zrozumiteľne vysvetlil, že naplnenie žiadneho z týchto zákonných dôvodov v predmetnej veci neidentifikoval, preto dospel k záveru, že oprávnenému nemožno uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie.

21. Odôvodnenie napadnutého uznesenia predstavuje podľa ústavného súdu dostatočný základ pre jeho výrok, ktorým sťažovateľovi nepriznal trovy exekúcie. Okresný súd primeraným, logickým a zrozumiteľným spôsobom sťažovateľovi objasnil, prečo mu trovy exekúcie nepriznal, preto napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené. Právne závery okresného súdu nemožno považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. popierali by podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku. Argumentácia sťažovateľa vyjadruje len nespokojnosť s napadnutým uznesením a vo svojej podstate len sleduje dosiahnutie zmeny napadnutého uznesenia, ktoré vo výroku II predstavuje rozhodnutie v jeho neprospech. Táto skutočnosť však nemôže automaticky viesť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Pokiaľ ide o otázku dvojinštančnosti, sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie č. k. III. ÚS 152/2017 z 28. februára 2017. V predmetnom uznesení ústavný súd obsahovo reaguje na svoj v tom čase už prekonaný názor prezentovaný v uznesení č. k. II. ÚS 195/06-32 zo 14. septembra 2006, keď uvádza (bod 25), že dvojinštančnosť tak, ako ju vyložil ústavný súd v roku 2006, už nemala s ohľadom na plynutie času a vývoj judikatúry prinajmenšom od roku 2005 oporu v procesnej úprave. Vychádzajúc aj z judikatúry ESĽP (napr. *Le Compte, Van Leuven a De Meyere* proti Belgicku z 23. 6. 1981, *Adolf* proti Rakúsku z 26. 3. 1982, *Feldbrugge* proti Holandsku z 29. 5. 1986), dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (sporového či mimosporového). V dvojinštančnosti treba vidieť najmä prejav úsilia minimalizovať možné pochybenia v rozhodnutiach súdov prvej inštancie, ktoré je súčasne opodstatnené aj za cenu predĺženia konania (o dobu odvolacieho konania), ako aj za cenu jeho predraženia (o trovy odvolacieho konania). V prerokúvanom prípade by sa sťažovateľom požadovaná dvojinštančnosť konania po rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka končila rozhodnutím sudcu okresného súdu (teda nie rozhodnutím odvolacieho súdu), ktorý tak či tak rozhodol napadnutým uznesením. Obdobne o výške trov exekúcie by vyšší súdny úradník rozhodoval len v prípade, ak by bol oprávnený zaviazaný trovy exekúcie sťažovateľovi nahradiť.

23. Pokiaľ ide o odkaz na iné rozhodnutia krajského súdu, ústavného súdu a Ústavného súdu Českej republiky, ktoré uvedené otázky posúdili odlišne, je potrebné uviesť, že okresný súd svoje právne závery podporil odkazom na časovo neskoršie rozhodnutia ústavného súdu, ktoré napr. otázku aplikability rozhodného procesného práva posúdili rovnako.

24. Pokiaľ ide o rozdielne rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, ústavný súd dodáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných

všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Nie je preto možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011, IV. ÚS 73/2021). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

25. Vo všeobecnosti možno akceptovať námietku sťažovateľa, že ťažiskové skutkové okolnosti vo veci Van der Musselle proti Belgicku z roku 1983 sú odlišné ako v prerokúvanom prípade. Uvedená právna argumentácia bola však doplnková, týkajúca sa právneho postavenia súdnych exekútorov. Akceptovanie tejto námietky sťažovateľa však nie je spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť tých právnych záverov, ktoré boli ťažiskové v prerokúvanej veci (porovnaj bod 20 tohto uznesenia).

26. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

27. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta porušenie týchto práv v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

28. V tomto kontexte je potrebné tiež uviesť, že nepriznanie trov exekúcie nepochybne predstavuje zásah do právneho postavenia sťažovateľa (do jeho majetkovej sféry). Možno však konštatovať, že k tomuto zásahu došlo na podklade zákonných dôvodov (príslušných ustanovení Exekučného poriadku), ktoré okresný súd objasnil v napadnutom uznesení, preto nejde o ústavne neprípustný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa. Z tohto hľadiska nemožno uvažovať o porušení základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu.

29. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

30. Súčasťou stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)], ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pri tom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2

listiny) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (Miroslav Mazurek v. Slovenská republika z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05) vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu 24. júna 2021, pričom okresný súd o návrhu sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením zo 17. marca 2021. Sťažovateľ takto podal ústavnú sťažnosť v čase, keď okresný súd vo veci už rozhodol a napadnuté exekučné konanie bolo právoplatne skončené. Sťažovateľ sa mal a mohol brániť proti nečinnosti okresného súdu v období špecifikovaných ôsmich rokov, kým okresný súd vo veci právoplatne nerozhodol, čo však nevyužil, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o sťažovateľových ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu